Τιμᾶται Λεπτῶν 10 — ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ — Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — Ἐν Ἀθήναις, 17 Ἰανουαρίου 1893. — ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 31

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις ..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρ. Β'.—ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστορία Ἀλεξίου Μπουδιέ.— Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἕκτωρος Μαλώ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

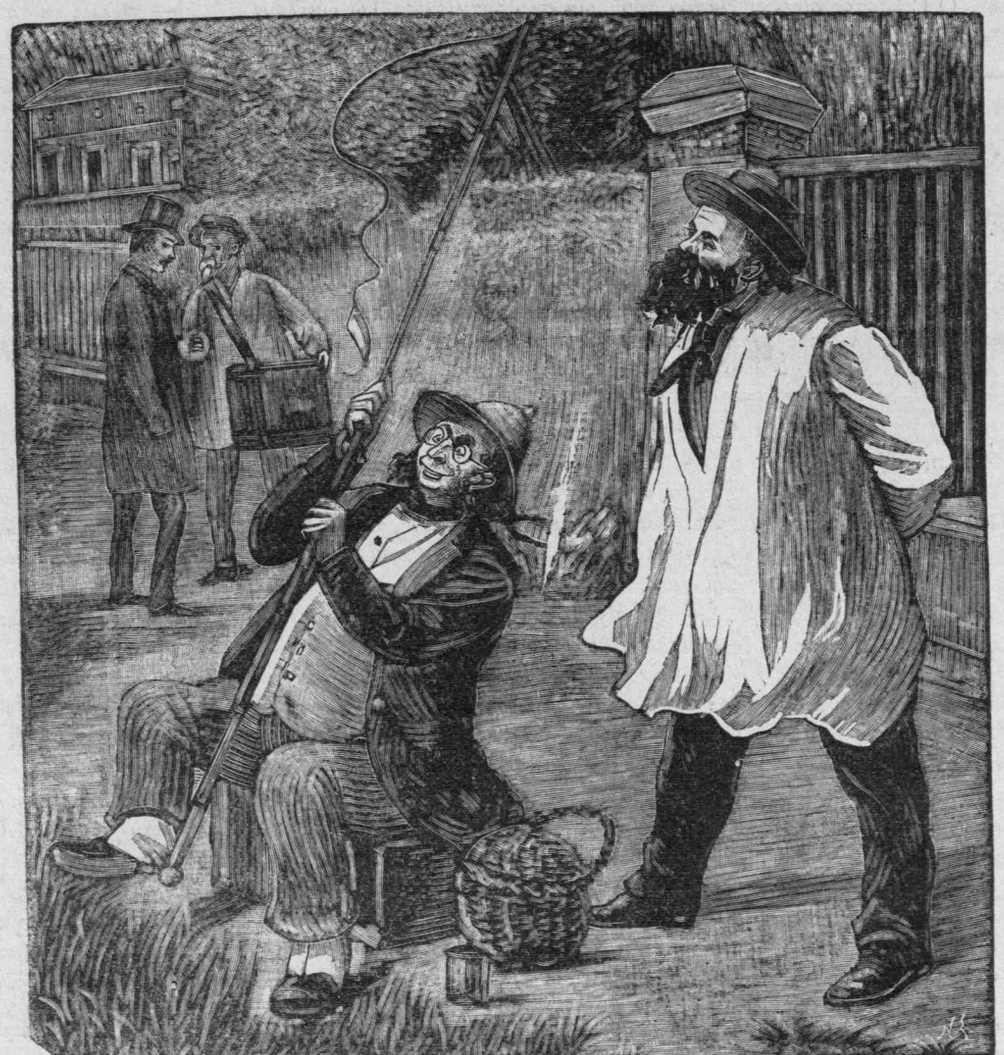

Νά, ἐσταμάτησε πῶς τάχα βλέπει αὐτὸν τὸν ψαράν . . . (Σελὶς 211).

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Αἴφνης ἠκούσθησαν ἔξωθεν τοῦ γραφείου βήματα.

— Εἶναι ἐκείνη ; εἶναι ἡ ἀδελφή μου ! ἐψιθύρισεν ὁ Γεράρδος.

— Γνωρίζει ὅτι ὁ πατήρ της εἶναι ὁ Βωφόρτ ;

— Ὄχι, ἀκόμη.

Ἡ θύρα ἐκρούσθη καὶ ἡδεῖα καὶ δειλὴ φωνὴ ἠκούσθη :

— Εἰμπορῶ νὰ εἰσέλθω ; Βλέπω ὅτι ἀργεῖτε νὰ ἀπανέλθητε.

Ἐκεῖνοι οἱονεὶ ἀπολιθωθέντες δὲν ἀπεκρίνοντο.

— Εἰξεύρω ὅτι εἶσθε ἐδῶ ... σᾶς ἤκουσα νὰ ὁμιλῆτε... Γεράρδε, δὲν ἦλθε νὰ ἴδῃ σὲ ὁ Ροβέρτος... ἦλθε δι' ἐμέ... ἔσο λογικὸς καὶ ἄφες με νὰ εἰσέλθω...

— Προσφιλής μοι ἀδελφή ! ἐψιθύρισεν ὁ Γεράρδος μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς.

Αἴφνης ὁ Ροβέρτος ἐφάνη λαβὼν αἰφνιδίαν ἀπόφασιν.

Ἤνοιξε τὴν θύραν.

— Εἴσελθε, Σοφία... εἴσελθε !

Ἐκείνη μόλις εἰσελθοῦσα ἔστη ἰδοῦσα αὐτοὺς λίαν τεταραγμένους. Ὁ Ροβέρτος συγκεκινημένος ἔτρεμε βιαίως, ὁ δὲ Γεράρδος ἦν ἔξαλλος.

Ἡ Σοφία ἐξεπλάγη. Ἠρώτησεν αὐτούς:

—Τί συνέβη ; τί ἔχετε ;

—Σοφία, εἶπεν ὁ Ροβέρτος Βαλόν, ἄκουσον καὶ κρίνε.

— Τί θὰ εἴπῃς ; εἶπεν ὁ ἰατρὸς ἐν ἄκρᾳ ἀγωνίᾳ.

— Σὲ ἀκούω, Ροβέρτε, εἶπεν ἡ νεᾶνις.

— Ὁ γάμος μας εἶναι ἀδύνατος.

— Ἀδύνατος... δίκαιε Θεέ !... Ἄ ! προέβλεπα δυστύχημα, Ροβέρτε· δὲν μὲ ἀγαπᾷς.

— Σὲ λατρεύω.

— Διατί λοιπὸν μὲ ἀπελπίζεις ;

— Ὁ γάμος μας, Σοφία, συνδέεται στενῶς μὲ τὴν τύχην τοῦ Βωφόρτ, ὅστις κατηγορεῖται ὅτι ἐφόνευσε τὸν πατέρα μου.

— Ὁ κύριος Βωφὸρτ εἶναι ἀθῶος. Μοὶ τὸ εἶπεν ἡ μήτηρ μου καὶ ὁ ἀδελφός μου. Ἡ δικαιοσύνη θᾶσσον ἢ βράδιον θ' ἀναγνωρίσῃ τὴν πλάνην της. Ὅπως δήποτε ὅμως, οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ τύχη τοῦ κυρίου Βωφόρτ, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ, διότι μοὶ ἔσωσε τὴν ζωήν, τί μᾶς ἐνδιαφέρει τοῦτο, ἀφοῦ εἴμεθα ὅλοι ξένοι δι' αὐτόν ;

— Εἰς τί σᾶς ἐνδιαφέρει, δὲν θὰ σοὶ τὸ εἴπω ἐγώ· θὰ τὸ μάθῃς μίαν ἡμέραν. Ὁ ἀδελφός σου βεβαιοῖ καὶ ἐμὲ ὅτι ὁ Βωφὸρτ εἶναι ἀθῶος, ἀλλ' ἡ βεβαίωσίς του δὲν εἶναι ἀρκετὴ δι' ἐμέ, ὅστις τὸν θεωρῶ ἔνοχον. Τῷ ἐζήτησα ἀποδείξεις καὶ ἀρνεῖται νὰ μοὶ δώσῃ... Παρακάλεσέ τον, Σοφία, σὲ ἱκετεύω. Αἱ παρακλήσεις σου θὰ ἰσχύσωσι πλειότερον τῶν ἰδικῶν μου.

— Ἀδελφέ μου, εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐκ τῆς ἀθωότητος ἢ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κυρίου Βωφὸρτ ἐξαρτᾶται ὁ γάμος μου καὶ ἡ εὐτυχία μου ;

Ὁ Γεράρδος ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καταφατικῶς μὴ ἔχων τὴν δύναμιν ν' ἀπαντήσῃ.

— Καὶ δὲν θέλετε οὔτε ὁ μὲν οὔτε ὁ δὲ νὰ μοὶ εἴπητε ποῖοι μυστηριώδεις δεσμοὶ μὲ συνδέουσι μετὰ τοῦ κυρίου Βωφόρτ ;...

— Ἡ μήτηρ σου θὰ σοὶ τὸ εἴπῃ, Σοφία.

— Ἡ νεᾶνις ἐφάνη σκεπτομένη ἐπί τινας στιγμάς.

— Ἔστω, εἶπε... Λοιπόν, Γεράρδε, ἀφοῦ ἡ τύχη τοῦ κυρίου Βωφὸρτ εἶναι καὶ ἡ ἰδική μου, εἰς σὲ ἀπόκειται ν' ἀποφασίσῃς, ἀδελφέ μου... Ἐκπλήττομαι ὅμως πῶς ἀφοῦ ἔχῃς ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητός του δὲν τὰς δίδεις εἰς τὴν ἀνάκρισιν. Τί σὲ ἐμποδίζει ;

— Ἡ τιμή, Σοφία. Μὴ ἐπιμένῃς, ἀδελφή μου.

— Δὲν ἐννοῶ πῶς ἡ τιμὴ σὲ ὑποχρεοῖ ν' ἀφήσῃς νὰ καταδικασθῇ εἰς ἀθῶος...

— Ἔχει δίκαιον ἡ Σοφία, Γεράρδε, ἄκουσέ την, εἶπεν ὁ Ροβέρτος. Ὁμιλεῖ μὲ τὴν καρδία της καὶ μὲ τὴν εὐθύτητα τοῦ πνεύματός της.

— Ἀλλὰ δι' οἶκτον, Σοφία . . . εἶπεν ὁ Γεράρδος μετ' ὀδύνης.

— Σκέφθητι, ἀδελφέ μου, ὅτι πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας μου...

Καὶ ἐδράξατο βίᾳ τῆς χειρὸς τοῦ Γεράρδου· ὁ Ροβέρτος Βαλὸν ἔλαβε τὴν ἑτέραν. Ἔσφιγγον αὐτὰς καὶ περιέβαλον τὸν τράχηλόν του διὰ τοῦ βραχίονος. Τῷ ὡμίλουν οὕτω παρὰ τὸ πρόσωπόν του μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς του.

— Σκέφθητι, ὅτι πρόκειται νὰ ἐκδικήσῃς τὸν πατέρα μου, ἔλεγεν ὁ Ροβέρτος.

— Σκέφθητι ὅτι ἤθελα ν' ἀποθάνω, ὑπέλαβεν ἡ Σοφία, σκέφθητι ὅτι ἔπεσα εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἄνευ σοῦ δὲν θὰ ἔζων πλέον ... Σκέφθητι ὅτι θ' ἀποθάνω ἂν ὁ γάμος μου ἀποβῇ ἀδύνατος... Θ' ἀποθάνω, σοὶ τὸ ὀμνύω ... καὶ θὰ λάβω τὰς δεούσας προφυλάξεις διὰ νὰ μὴ δυνηθῇς τὴν φορὰν ταύτην νὰ μὲ σώσῃς...

— Ἄ ! σκληρά, σκληρὰ ἀδελφή, ἐψιθύριζεν ὁ ἰατρός.

— Σκέφθητι, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, πόσον σὲ ἠγάπα ὁ πατήρ μου, Γεράρδε . . . Θὰ ἦτο τόσῳ εὐτυχὴς μὲ τὸν γάμον αὐτόν ! Θὰ ἦτο εὐδαίμων ἐν τῷ γήρατί του, ἐν μέσῳ τῆς νέας οἰκογενείας του...

— Μὲ βασανίζεις. Δὲν δύναμαι νὰ πράξω τίποτε· τὸ γνωρίζεις.

— Σκέφθητι, Γεράρδε, σκέφθητι λοιπὸν ὅτι ὑπάρχει εἰς ἄθλιος φονεὺς καὶ κλέπτης ὅστις βέβαιος ὢν διὰ τὴν ἀτιμωρησίαν, χαίρει ἐπὶ τῷ ἐγκλήματί του... ἐπὶ τῷ ἐγκλήματι, Γεράρδε, τοῦ ὁποίου καθιστᾷ συνένοχον...

— Ροβέρτε ! Ροβέρτε !

— Συνένοχον, ἐπαναλαμβάνω, συγκαταβατικὸν καὶ ἐχέμυθον. Ἡ συγκατάβασίς σου παρέχει ἡσυχίαν εἰς τὸν ἄθλιον, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις. Ἡ ἐχεμύθιά σου τῷ ἐξασφαλίζει τὴν ἀτιμωρησίαν ... Ἄ ! ἀληθῶς θὰ γελᾷ ... Θὰ γελᾷ μὲ σὲ καὶ μὲ ὅλους ἡμᾶς ... Καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐκ Γαλλίας ἀπέλευσίν του, ἀφοῦ βασίζεται εἰς σὲ καὶ ἀφοῦ ἡ τιμή σου τὸν προστατεύει! ... Καὶ ποία ἡ τιμὴ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις σώζει τὴν ζωὴν ἑνὸς δολοφόνου καὶ κλέπτου...

Ὡμίλει ὀργίλως ὁ Ροβέρτος.

Ἦν ἀκράτητος ἐκ τῆς ἀπελπισίας.

— Σὲ συγχωρῶ, Ροβέρτε, εἶπεν ὁ ἰατρός, δι' ὅσα μοὶ εἶπες. Θὰ τὰ λησμονήσω ὅλα.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν ἀδελφήν του :

— Καὶ σέ, προσφιλής μου ἀδελφή, σὲ συγχωρῶ ἐπίσης . . . διὰ τὰς περὶ αὐτοχειρίας ἀπειλάς σου... Μοῦ κατεσπάραξες τὴν καρδίαν.

Καὶ ἐξῆλθε βραδέως.

Ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Σοφία ἔμειναν μόνοι.

— Λοιπὸν τετέλεσται ; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις.

— Φεῦ !

— Εἰς μάτην ἠγαπώμεθα· ὁ γάμος μας ἀποβαίνει ἀδύνατος.

— Ἤκουσες τὸν ἀδελφόν σου.

— Μὲ ἀγαπᾷς ἐν τούτοις, Ροβέρτε ;

— Ἂν σὲ ἀγαπῶ, Σοφία ! ἀπήντησεν οὗτος συνενῶν τὰς χεῖρας... Ἄ ! ἂν ἦτο ἐδῶ ὁ πατήρ μου θὰ σοὶ ἔλεγε ποία ἦτο ἡ ἀπελπισία μου διὰ τὴν ἄρνησιν τῆς μητρός σου νὰ συναινέσῃ εἰς τὸν γάμον μας.

— Ἀφοῦ λοιπὸν εἶναι οὕτω δὲν θὰ ἀρνηθῇς ν' ἀπαντήσῃς εἰς μίαν ἐρώτησίν μου.

— Ποίαν ;

— Ποία εἶναι ἡ ἐπιρροὴ τοῦ κυρίου Βωφὸρτ ἐπὶ τοῦ μέλλοντός μου ; Διατί ἡ εὐτυχία μας συνδέεται πρὸς αὐτὸν τόσον στενῶς;

— Θέλεις νὰ τὸ μάθῃς ;

— Τὸ ἀπαιτῶ . . . Ἀρκετὰ μυστηριώδη βλέπω περὶ ἐμέ... Πρόκειται περὶ τοῦ ἔρωτός μου καὶ τῆς ζωῆς μου, διότι θ' ἀποθάνω ἂν δὲν γείνῃς ἰδική μου...

— Λοιπὸν ἔστω, θὰ σοὶ τὸ εἴπω... ὁ Βωφὸρτ εἶναι ὁ πατήρ σου !

— Ὁ πατήρ μου ! Ὁ φονεὺς τοῦ Βαλόν! ὁ κύριος Βωφόρτ ;

Κατέστη τοσοῦτον ὠχρά, ὥστε ὁ Ροβέρτος ὥρμησε πρὸς αὐτὴν φοβηθεὶς μὴ πέσῃ.

Ἐκείνη ἀπεμάκρυνεν αὐτὸν διὰ τῆς χειρός.

— Ὄχι, εἶπε... μὴ φοβῆσαι, εἶμαι ἰσχυρά... ἄ ! εἶναι φοβερόν, φρικῶδες !... ταλαίπωρε Ροβέρτε ! Ροβέρτε μου !

Εἶτα ἀνυψοῦσα αἴφνης τὴν κεφαλήν :

— Τότε, εἶπε μεθ' ὑπερηφανείας, ἂν ὁ κύριος Ροβέρτος εἶναι πατήρ μου, ὁ Γεράρδος ἔχει δίκαιον... δὲν εἶναι ἔνοχος.

Τὴν φράσιν ταύτην προέφερε μεθ' ὑψίστης πεποιθήσεως.

— Διατί λοιπὸν ἀρνεῖται νὰ τὸν σώσῃ ;

— Τὸ ἀγνοῶ, Ροβέρτε. Τοῦτο ἀφορᾷ τὴν συνείδησίν του, ἥτις τὸν κρίνει καὶ τὸν Θεόν, ὅστις τὸν βλέπει.

Ὁ Ροβέρτος εἶχεν ἔλθει ἵνα ζητήσῃ παρηγορίαν ἐν τῷ πένθει του καὶ κατελήφθη ὑπὸ μεγαλειτέρας ὀδύνης.

Εἶχεν ἔλθει ἐλπίζων ὅτι θὰ ἐξέλιπον τοῦ λοιποῦ τὰ εἰς τὸν γάμον του κωλύματα καὶ ἀπέκτα ἤδη τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ γάμος οὗτος ἀπέβαινεν ἀδύνατος.

Ἐπανῆλθεν εἰς λὰ Νοβὶς χωρὶς νὰ μεταβάλῃ γνώμην.

Ἐξηκολούθει πιστεύων τὸν Βωφὸρτ ἔνοχον, μ' ὅλας τὰς περὶ τοῦ ἐναντίου διαβε-

βαιώσεις τοῦ Γεράρδου, εἰς ὃν ἀπόλυτον εἶχεν ἐμπιστοσύνην.

ς'

Τὴν ἐπιοῦσαν τῆς ἡμέρας ταύτης τῆς τόσῳ θλιβερᾶς διὰ τοὺς κατοίκους τῆς μικρᾶς οἰκίας τῆς Μαρκελίνας, δύο γυναῖκες μελανειμονοῦσαι ἐνεφανίσθησαν ἐν τῷ Δικαστηρίῳ καὶ ἐζήτησαν νὰ ὁμιλήσωσι τῷ ἀνακριτῇ.

Αἱ δύο αὗται γυναῖκες ἦσαν ἡ Μαρκελίνα καὶ ἡ Σοφία.

Ἡ Σοφία εἶχεν εἴπει τῇ μητρί της ὅτι ὁ Ρωβέρτος ἀπεκάλυψεν αὐτῇ τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεώς της. Ἐξέφρασε δὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὸν ἀνακριτήν.

— Θέλω νὰ ἴδω τὸν κύριον Λωζιέ. Πρέπει νὰ τῷ εἴπω τὰ πάντα. Ἀδύνατον νὰ μὴ καμφθῇ διὰ τῶν ἱκεσιῶν μας. Ἄλλως τε θέλω νὰ ἀσπασθῶ τὸν πατέρα μου.

— Ὁ κύριος Λωζιὲ θ' ἀρνηθῇ ἴσως νὰ μᾶς ἀκούσῃ.

— Τίς οἶδε! Μήπως αὐτὸς δὲν εἶναι ἄνθρωπος . . . Δυνατὸν νὰ καμφθῇ ... Θὰ τῷ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν... Ὑπεφέραμεν τόσον, σὺ πρὸ πάντων, ὥστε δὲν θὰ θελήσῃ βεβαίως νὰ μᾶς στερήσῃ αὐτῆς τῆς μικρᾶς χαρᾶς.

Ὁ ἀνακριτὴς συνήνεσε νὰ τὰς δεχθῇ.

— Εἰς τί ὀφείλω τὴν ἐπίσκεψίν σας, κυρία; ἠρώτησε τὴν Μαρκελίναν.

— Ἔρχομαι, κύριε, νὰ σᾶς δώσω περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Βωφόρτ, πληροφορίας τινάς, αἵτινες δυνατὸν νὰ σᾶς χρησιμεύσωσι.

— Ποῖαι εἶναι αἱ πληροφορίαι αὗται;

— Δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω διατί ὁ κύριος Βωφόρτ συνώδευε τὸν Βαλὸν τὴν ἑσπέραν τοῦ φόνου, τίνες ἦσαν οἱ σοβαροὶ λόγοι, ἕνεκα τῶν ὁποίων ἦσαν μαζὺ οἱ δύο οὗτοι ἄνθρωποι. Ἐντεῦθεν θὰ ἐννοήσητε, κύριε, ὅτι πᾶσα ὑπόνοια περὶ ἐνέδρας ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Βωφόρτ θὰ ἐκλείψῃ. Ἡ ἐνέδρα λοιπὸν ἀποδεικνύεται, δὲν ἔχει οὕτως;

— Ἀπολύτως.

— Τοῦτο θ' ἀποδείξῃ ἴσως ὅτι ὁ κύριος Βωφόρτ εἶναι θῦμα παραδόξων συμπτώσεων, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὁ ἔνοχος τοῦ φόνου.

— Ὡμιλήσατε, κυρία.

Ἀφηγήθη τότε ἡ Μαρκελίνα τὸ σχέδιον τοῦ γάμου μεταξὺ τῆς θυγατρός της καὶ τοῦ Ρωβέρτου Βαλόν, τὰ τελευταῖα κωλύματα τὰ ἐπιβραδύνοντα αὐτόν, τὴν ἀποκάλυψιν αὐτῆς τῷ Βωφόρτ τὴν πρωΐαν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐφονεύθη ὁ Βαλόν, τὴν χαρὰν τοῦ Βωφόρτ ἐπανευρίσκοντος τὴν θυγατέρα του, τόσον ὡραίαν καὶ θελκτικήν. Ὑπέδειξεν ἀριδήλως πόσον ἀλλόκοτον καὶ ἀπροσδόκητον ἐν τῇ εὐτυχίᾳ ἐνείνῃ καὶ ἀνέλπιστον θὰ ἦτο ὁ Βωφόρτ νὰ συλλάβῃ τὴν ἰδέαν ἐγκλήματος ... ἐγκλήματος ἀποχωρίζοντος τὴν θυγατέρα του ἀπὸ τοῦ Ρωβέρτου... Ὑπέδειξεν ἐπίσης σαφῶς τῷ ἀνακριτῇ ὅτι ὁ Βωφόρτ συνώδευσε τὸν Βαλὸν ἵνα γνωστοποιήσῃ αὐτῷ ὅ,τι εἶχε μάθει τὴν πρωΐαν ἐκείνην, δηλαδὴ τὸ μυστικὸν τῆς γεννήσεως τῆς Σοφίας.

— Ἐξετάσατε τὸν κύριον Βωφόρτ, προσέθηκεν ἡ Μαρκελίνα, ἐρωτήσατέ τον περί τινος ὡμίλουν, αὐτὸς καὶ ὁ Βαλόν, ἐνῷ ἡ ἅμαξά των ἔβαινεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ δάσους Ἀλάτης· καὶ ἂν ὁ κύριος Βωφὸρτ δὲν σᾶς ἐπαναλάβῃ ὅ,τι ἐγὼ σᾶς λέγω, τότε, κύριε, τοῦτο σημαίνει ὅτι ψεύδομαι, ὅτι δὲ ἀληθῶς ὁ κύριος Βωφὸρτ εἶναι ἔνοχος.

Ὁ δικαστὴς ἠκροάσθη τῆς Μαρκελίνας μετὰ προσοχῆς. Συνωφρυοῦτο.

Ὑπάρχουσι πολλὰ εἴδη ἀποδείξεων ἐν τῇ δικαιοσύνῃ, διαιρούμενα εἰς δύο μεγάλας τάξεις. Ὑπάρχουσιν ἀποδείξεις καθαρᾶς λογικῆς, ἃς ὁ δικαστὴς ὀφείλει εἰς τὰς ἰδίας αὐτοῦ σκέψεις. Αὗται ἀποτελοῦσι τὰ ὅπλα τοῦ λόγου· εἰσὶν ἀποδείξεις ἠθικαί. Ἐπικαλοῦνται δ' αὐτὰς οἱ ῥήτορες, διότι δι' αὐτῶν δεικνύουσι τὴν εὐφράδειάν των. Ὁ δικηγόρος, ὅστις θὰ ὑπερασπίζετο τὸν Βωφὸρτ ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου θὰ μετεχειρίζετο ἀφεύκτως τοιαύτας ἀποδείξεις ἵνα κλονίσῃ τὴν πεποίθησιν τῶν ἐνόρκων.

Αἱ ἄλλαι ἀποδείξεις, ἃς ἰδίως ἀναζητεῖ ἡ δικαστικὴ ἀνάκρισις, εἰσὶν αἱ προκαταλήψεις, ἡ κοινὴ γνώμη, τὰ πειστήρια, οἱ μάρτυρες. Εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀποδείξεων τούτων ἀνῆκον αἱ ἐπιβαρύνουσαι τὸν Βωφόρτ, τὸ τραῦμα τὸ πολύκροτον κ.τ.τ.

Ὅ,τι εἶπεν ἡ Μαρκελίνα ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν τῷ πνεύματι τοῦ κυρίου Λωζιέ.

Τοῦτο ἠνόησεν ἡ Μαρκελίνα, ἥτις λαβοῦσα ἀπὸ τοῦ θυλακίου της ἐπιστολὴν ἔτεινεν αὐτὴν τῷ ἀνακριτῇ.

— Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, εἶπε, καθ' ἣν ἔσχον μετὰ τοῦ κυρίου Βωφὸρτ τὴν συνδιάλεξιν, περὶ ἧς εἶπον ὑμῖν, ὁ σύζυγός μου ἔδιδε συνέντευξιν τῷ Βαλόν. Πρὶν ἢ ἀπέλθῃ, ἐπειδὴ ὁ σύζυγός μου ὑπῆρξε μάρτυς τῆς ὀδύνης μου καὶ τῶν ἀγωνιῶν μου μοὶ ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἥτις περιέχει δύο μόνον λέξεις.

Ὁ Λωζιὲ ἠνέωξεν αὐτήν. Ὄντως δύο μόνον λέξεις περιεῖχε:

«Καλὴ ἐλπίς!»

— Ἀλλὰ δὲν φέρει ὑπογραφήν, εἶπεν ὁ δικαστής, καὶ δύναται νὰ προέρχηται ἐξ οἱουδήποτε.

— Οὐδὲν εὐκολώτερον τοῦ νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι ὁ σύζυγός μου ἔγραψε τὰς λέξεις ταύτας. Ὁ χαρακτὴρ τῆς γραφῆς του εἶναι περίεργος· τὰ γράμματα εἶναι ἐπιμήκη καὶ ὅλως ἀσύνδετα. Ἔπειτα, παρατηρήσατε τὸν χάρτην... Φέρει ἐν ἐπικεφαλίδι τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Παρλαγκὲ συμβολαιογράφου εἰς Κρέϊλ. Ἀπὸ τοῦ γραφείου τοῦ κ. Παρλαγκὲ μ' ἔγραψεν ὁ σύζυγός μου, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ μετὰ τοῦ Βαλὸν μὴ θέλων νὰ μένω πλειότερον ἐν ἀβεβαιότητι. «Καλὴ ἐλπίς!» Εἶναι αὕτη φράσις δολοφόνου παρασκευάζοντος ἔγκλημα;

Ἡ Σοφία, ἥτις δὲν εἶχεν ἔτι ὁμιλήσει, ἐπενέβη τότε.

— Ἡ μήτηρ μου, εἶπε, δεικνύουσά μοι τὴν ἐπιστολὴν μοὶ εἶπε λόγους τινάς, τοὺς ὁποίους κάλλιστα ἐνθυμοῦμαι. «Πρόκειται περὶ σοῦ, τέκνον μου. Θάρρος! Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ εἴπω πλειότερα, ἀλλ' αὔριον ἀφεύκτως θὰ μάθῃς τὰ πάντα.»

— Λοιπὸν τὴν ἐπιοῦσαν τί σᾶς εἶπεν ἡ μήτηρ σας; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτής.

— Τὴν ἐπιοῦσαν, κύριε, εἶπεν ἡ Μαρκελίνα ἐμαθομεν τὸν φόνον τοῦ Βαλὸν καὶ τὴν σύλληψιν τοῦ κυρίου Βωφόρτ.

Ὁ δικαστὴς ἐφαίνετο εἰς ἄκρον τεταραγμένος.

Ἀναμφιβόλως ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ ἀμφιβολία, ἥτις αἴφνης ἐμεγαλύνθη, ἀμφιβολία, ἐπικυροῦσα τοὺς λόγους τῆς Μαρκελίνας, ἀλλ' ἥτις εἶχε γεννηθῆ ἡμέρας τινὰς πρότερον, ὅτε ὁ Γεράρδος ἦλθεν ἰσχυριζόμενος καὶ ἐγγυόμενος διὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ Βωφόρτ.

Πάντα ταῦτα ὅμως ἦσαν δι' αὐτὸν ἠθικαὶ ἀποδείξεις. Τὰ γεγονότα δὲν ἐπεκύρουν τὰς ἀποδείξεις ταύτας,

Ἐνόσῳ νέον τεκμήριον δὲν ἀνήρει τὰς ὑπονοίας του ταύτας, ἔκλινε μᾶλλον τὴν ἐνοχὴν νὰ παραδεχθῇ.

Ἤθελεν ἐν τούτοις νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ Μαρκελίνα δὲν ἐψεύσθη εἰς ὅ,τι εἶπεν.

Πρὸς τοῦτο δὲν εἶχεν εἰμὴ νὰ ἐξετάσῃ τὸν Βωφόρτ.

Καὶ ἔπεμψε ζητῶν αὐτὸν ἀπὸ τῆς φυλακῆς.

— Κύριε, εἶπεν ἡ Μαρκελίνα, μεγάλη ἀτυχία θὰ ἦτο διὰ τὸν σύζυγόν μου νὰ ἴδῃ τὴν θυγατέρα του ... Δὲν θέλομεν νὰ τὸν ἴδωμεν κατ' ἰδίαν, δὲν ἔχομεν κανένα λόγον πρὸς τοῦτο, ἀφοῦ σᾶς εἶπον ὅ,τι σᾶς εἶπον... Ἀφοῦ ἀκούσετε τὸν σύζυγόν μου, ἐπιτρέψατε αὐτῷ, κύριε, ν' ἀσπασθῇ τὴν θυγατέρα του ἐνώπιόν σας, κύριε ἀνακριτά, ὦ! ἐνώπιόν σας!...

— Ἔστω, εἶπεν ὁ κύριος Λωζιέ, ἐνώπιόν μου.

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ μετέβησαν ἐν παρακειμένῳ δωματίῳ.

Μετά τινα λεπτὰ ὁ Βωφὸρτ ἀφίκετο.

Ἡ βαρύνουσα αὐτὸν ἄδικος κατηγορία οὐδαμῶς εἶχε καταβάλει αὐτόν.

Εἶχε μάλιστα μεταβάλλει ὕφος καὶ στάσιν ... Ἄλλοτε ἦν ὀλίγον κεκυφὼς ἐκ τῶν θλίψεων τῶν τελευταίων αὐτοῦ εἴκοσιν ἐτῶν. Ἤδη ἦτο εὐθυτενής, πεποιθὼς τῇ ἀθωότητι αὐτοῦ.

— Κύριε, εἶπεν ὁ δικαστής, τίς ἦτο ὁ λόγος, δι' ὃν ἐζητήσατε τὸν Βαλὸν τὴν ἡμέραν τοῦ φόνου καὶ διατί τὸν συνωδεύσατε;

— Ἐπεθύμουν νὰ συνομιλήσω μετ' αὐτοῦ διὰ μακρῶν περὶ τοῦ γάμου τοῦ υἱοῦ του μετά τινος κόρης, τὴν ὁποίαν γνωρίζω καὶ ἀγαπῶ...ὦ, τὴν ἀγαπῶ ἐξ ὅλης καρδίας...

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ἡ κόρη;

— Σοφία Λαγκών...

— Ποῖον συμφέρον εἴχατε διὰ τὸν γάμον τοῦτον... καὶ διατί ἐξέλεξεν ὑμᾶς ἡ κυρία Λαγκών;...

— Δεσμὸς στενός... φιλία μὲ συνδέει μετ' αὐτῆς.

— Φιλία... μόνον;

Ὁ Βωφὸρτ ἠτένισεν ἀτενῶς τὸν ἀνακριτήν.

— Οὐδὲν μὲ κωλύει νὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν, κύριε... καὶ φαίνεται ὅτι τὴν γνωρίζετε ἤδη... Σᾶς παρακαλῶ μόνον νὰ μοὶ εἴπητε ἂν εἴδατε τὴν Μαρκελίναν Λαγκών...

— Εἶναι ἐδῶ...

— Λοιπὸν θὰ σᾶς εἴπε τὰ πάντα, διὰ νὰ σᾶς ἀποδείξῃ ὅτι δὲν συνώδευσα τὸν Βαλὸν διὰ νὰ τὸν φονεύσω.

(Ἕπεται συνέχεια.)

Β*

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

[Μυθιστορία ΑΛΕΞΙΟΥ ΜΠΟΥΒΙΕ]

[Συνέχεια]

ΙΒ'

Καθ' ὃν χρόνον οἱ λόγοι οὗτοι ἀντηλάσσοντο μεταξὺ τῆς κυρίας Βριών, καὶ τοῦ κυρίου Λιβρύ, σκηνὴ ἄλλου εἴδους, μέλλουσα ὅμως νὰ ἔχῃ σοβαρὰς συνεπείας διὰ τὴν Ἑλένην, συνέβαινεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μαυρικίου. Πολυπληθῆ κηρία ἐφώτιζον τὸ κομψὸν καλλωπιστήριον τῆς Θηρεσίας, ἐκ τοῦ φωτισμοῦ των δὲ ἐπεφαίνετο ἡ θέλγουσα ἀταξία, ἡ βασιλεύουσα εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ δωματίου ἐκείνου. Παρὰ τῷ θαυμασίῳ κεκρυφάλῳ τοῦ χοροῦ ἐξηπλοῦτο ζεῦγος ὡραίων ποδοκνημίδων. Ἐπὶ τῆς ἑστίας ἔκειντο λαμπρὰ ὑποδήματα ἐκ λευκοῦ ἀτλαζίου. Ζεῦγος χειροκτίων, ἓν βραχιόνιον καὶ ἓν περιδέραιον ἦσαν ἐρριμένα τῆδε κἀκεῖσε.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀταξίας ταύτης διεκρίνοντο δύο γυναῖκες, ἡ μία καθημένη καὶ ἀνυπόμονος, ἡ ἑτέρα ὀρθία, προσεκτική, καὶ πετῶσα εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς αἰθούσης, ὅπως ἐκτελέσῃ τὰς διδομένας αὐτῇ ὑπὸ τῆς κυρίας της διαταγάς.

Εἰς ἑτέραν μικρὰν γωνίαν, ἐντὸς σωροῦ φορεμάτων καὶ ἐσωφορίων, περιέμενεν ἀνυπομόνως ὁ Μαυρίκιος ἵνα ἡ ὑπόθεσις αὕτη τοῦ Κράτους, ἡ καλουμένη ἐνδυμασία γυναικός, λάβει πέρας.

Τέλος, ἡ Θηρεσία, ἀφοῦ ἔθεσε τὰ χειρόκτιά της, καὶ ἔλαβε τὸ ριπίδιόν της, ἔφερε πλησίον τοῦ κατόπτρου πάντα τὰ εἰς τὸ δωμάτιον ἐσκορπισμένα κηρία, παρετήρησεν ἑαυτὴν ἐπί τινας στιγμὰς μετὰ φιλαρεσκείας, καὶ στρεφομένη αἴφνης πρὸς τὸν Μαυρίκιον :

— Πῶς μ' εὑρίσκεις ; τὸν ἠρώτησε.

— Θελκτικήν, θαυμασίαν, εἶσαι ἕτοιμος ;

— Καθ' ὁλοκληρίαν.

— Ἐπὶ τέλους ! ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος μετ' ἀνακουφιστικοῦ στεναγμοῦ.

— Διατί, κύριε στενάζετε ; Θεωρεῖτε τὸν ἑαυτόν σας δυστυχῆ παρευρισκόμενον εἰς τὴν ἐνδυμασίαν μου.

— Ὄχι, ἀλλ' ἐζεσταινόμην ἐκεῖ μέσα, εἶπε θέτων ἐπὶ τῶν χειρῶν τῆς θαλαμηπόλου τὰ ἀντικείμενα ἅτινα τὸν ἠμπόδιζον.

— Διατί δὲν ἀπηλάσσεσο ἐνωρίτερον ὅλων αὐτῶν ; ἠρώτησεν ἡ Θηρεσία γελῶσα διὰ τὴν ἐλεεινὴν ὄψιν τοῦ συζύγου της.

— Δὲν μ' εἶπας νὰ μὴ κινηθῶ ; ἐπανέλαβεν ὁ Μαυρίκιος· ἄλλως τε δὲ ποῦ ἤθελες νὰ θέσω τὰ δέματα ταῦτα ; Παρατήρησε πέριξ σου καὶ ἐὰν εὕρῃς μίαν θέσιν ἐλευθέραν ἐπὶ τῶν καθισμάτων, ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ τάπητος, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ἐπαναλάβω ἀκόμη ἐπὶ μίαν ὥραν τὴν προτέραν θέσιν μου.

— Τοῦτο εἶνε ἀληθές, ἀνέκραξεν ἡ Θηρεσία, τὸ καλλωπιστήριόν μου τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν ἔχει οὐδὲν τὸ ἀξιόζηλον, ὁμοιάζει μὲ τὸ γραφεῖόν σου· ἡ ἰδία ἀταξία ἐπικρατεῖ, εἴμεθα ὅμοιοι ὡς πρὸς τοῦτο. Θεέ μου ! πόσον ὡραία εἶνε ἡ ἀταξία... ὅταν πρόκηται τις νὰ μεταβῇ εἰς χορόν. Εἶνε ὥρα ν' ἀναχωρήσωμεν ;

— Ἔχομεν ἀκόμη εἴκοσι λεπτῶν καιρόν, παρήγγειλα ἡ ἅμαξα νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς δέκα.

— Τί νὰ κάμῃ τις ὅμως, περιμένων ; εἶπεν αὕτη, δὲν γνωρίζω ποῦ νὰ τοποθετηθῶ, φοβοῦμαι μήπως τσαλακωθῶ καθημένη. Ἀλήθεια, ποῦ εἶνε τὰ εἰσιτήριά μας ;

— Τὰ διακρίνω ἐκεῖ κάτω, ὑπ' ἀγγεῖον πομάδας.

— Ἔχεις λαμπροὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε καὶ ἐγὼ κἄτι νὰ κάμνω καθ' ὃν χρόνον ἐνεδύεσο ; ἐγύμναζον λοιπὸν τὴν ὅρασίν μου.

— Σᾶς συγχαίρω διὰ τοῦτο, εἶπεν ἡ Θηρεσία, μειδιῶσα εἰς τὸν σύζυγόν της. Ἔλαβε τὰ εἰσιτήρια καὶ ὅπως παρέρχεται ὁ καιρὸς ἀνεγίνωσκεν αὐτά : κυρία Μαυρικίου Δεβίλ, κυρία προστάτις, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἐπαιρομένη. Θὰ ἦμαι μία δύναμις καθ' ὅλην τὴν ἑσπέραν. Λυποῦμαι μόνον ποῦ θὰ μοιρασθῶ τὴν δύναμίν μου μετὰ τόσων ἄλλων, εἴμεθα περισσότεραι τῶν εἴκοσι. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὅλαι αὗται αἱ κυρίαι εἶνε τιτλοφόροι καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω τίτλον· τοῦτο εἶνε τὸ μόνον ὅπερ θὰ μὲ διακρίνῃ.

Αἴφνης ἐσταμάτησε.

— Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, εἶπεν ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τοῦ ὀνόματος τῆς κομήσσης Βριών, ὅτι γνωρίζεις τὴν κυρίαν ταύτην, Μαυρίκιε.

— Μάλιστα, τὴν γνωρίζω.

— Τοῦτο ἤθελον νὰ μάθω, διότι νομίζω ὅτι ἤκουσα νὰ ὁμιλοῦν δι' αὐτήν.

— Ἀπὸ ποῖον ;

— Ἀπ' ἐσὲ ἀναμφιβόλως.

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Τότε, ἀπὸ τὸν ἐξάδελφόν μου Καζιμίρ.

— Καὶ τί σᾶς εἶπε δι' αὐτήν ; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος δι' ὕφους ὅπερ προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἀδιάφορον.

— Ἀνοησίας, εἶπεν ἡ Θηρεσία, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὰς ἐπαναλαμβάνῃ τις.

— Διατί νὰ τὰς ἀποσιωπᾷ τις, ἀφ' οὗ αὗται εἶνε ἀνοησίαι.

— Ἐὰν δὲν προέφερες ποτὲ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας ταύτης, ἣν ὅμως ὁμολογεῖς ὅτι γνωρίζεις, τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ἔχεις λόγους νὰ μὴ ὁμιλῆς δι' αὐτήν. Εἶνε ἀνάγκη νὰ συνομιλήσωμεν σήμερον περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ;

— Διατί ὄχι, ἐπανέλαβεν ὁ Μαυρίκιος, ἀφοῦ σήμερον μόλις παρουσιάζεται εὐκαιρία, καὶ ἔπειτα δυσπιστῶ πολὺ εἰς τὸν κύριον Καζιμίρ· ἡ ἀδιόρθωτος ἐλαφρότης του τὸν καθιστᾷ ἐπικίνδυνον.

— Ἀλλά, παρετήρησεν ἡ Θηρεσία, τεταραγμένη διὰ τὸ ὕφος δι' οὗ ὁ Μαυρίκιος προέφερε τὰς λέξεις ταύτας, οὐδεμίαν σπουδαιότητα ἀποδίδω εἰς ὅ,τι λέγει ὁ ἐξάδελφός μου.

— Καὶ οὕτω πρέπει, Θηρεσία, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος διὰ γλυκυτέρας φωνῆς, ἀλλὰ μεγάλως ἐπεθύμουν, νὰ μάθω τί σοῦ εἶπε διὰ νὰ ἐξηγηθῶμεν καὶ νὰ μὴν ὑπάρχῃ οὐδεμία παρενόησις μεταξύ μας.

— Δὲν εἶνε τώρα κατάλληλος στιγμή, τῷ ἀπεκρίθη μετὰ πραότητος.

— Συγγνώμην, ἡ στιγμὴ ἀπ' ἐναντίας εἶνε καταλληλοτάτη, διότι δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ κάμωμεν.

Ὁ Μαυρίκιος πρὸ πολλοῦ ἀνέμενε τὴν σκηνὴν ταύτην, καὶ ἦτο πρὸς τοῦτο παρεσκευασμένος. Βλέμματά τινα τῆς Θηρεσίας, λόγοι της τινὲς τὸν ἀνησύχουν μεγάλως, ἐπεθύμει νὰ μάθῃ μέχρι τίνος σημείου ἡ σύζυγός του ἦτο πληροφορημένη περὶ τῶν σχέσεών του μετὰ τῆς Ἑλένης.

— Ὁ Καζιμὶρ ἰσχυρίζεται, εἶπεν ἡ Θηρεσία, ὅτι διήρχεσο τὰς ἑσπέρας σου παρὰ τῇ κομήσσῃ Βριών.

— Μεγαλοποιεῖ τὰ πράγματα, ἐπανέλαβεν ὁ Μαυρίκιος, ἀλλὰ δὲν ἔχει καθ' ὁλοκληρίαν ἄδικον. Πράγματι, μετέβαινον συχνὰ παρ' αὐτῇ, διότι ἡ αἴθουσά της ἦτο πάντοτε ἀνοικτὴ διὰ τοὺς φίλους της.

— Διὰ τοῦτο λοιπόν... εἶπε μετὰ συσταλῆς ἡ Θηρεσία.

— Πῶς, εἴπατε ;

— Ὁ Καζιμὶρ ἐξ ὅσων λέγει δύναταί τις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐξ ὅλων τῶν φίλων τῆς κυρίας Βριών, ἦσο ὁ πλέον εὐνοούμενος . . . καὶ ὅτι ... ἐπὶ τέλους, μ' ἐννοεῖς κάλλιστα. Ἀλλά, σὲ παρακαλῶ, Μαυρίκιε, μὴν ὀργίζεσαι ἐναντίον μου.

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς ὅμως νὰ ὀργισθῶ ἐναντίον τοῦ κυρίου Καζιμίρ, ὅστις, νομίζω, σοὶ ὁμιλεῖ περὶ πραγμάτων ἀνωφελῶν. Μήπως σοῦ εἶπε καὶ ἄλλα διπλῆν σημασίαν ἔχοντα ;

— Ταῦτα μόνον.

— Ὦ ! δὲν ὤφειλε νὰ σταματήσῃ εἰς τόσον ὡραῖον δρόμον.

— Σὲ παρακαλῶ, Μαυρίκιε, ἂς ἀφήσωμεν αὐτά, εἶπεν ἡ Θηρεσία. Φαίνεσαι ὀργισμένος ἐναντίον τοῦ Καζιμίρ.

— Ἀγαπητή μου φίλη, ἐπανέλαβε νέ — κεῖνος μετὰ ζωηρότητος, ποτὲ δὲν πιστεύω νὰ διστάσῃς νὰ ὁμιλήσῃς, φοβουμένη μήπως τὰ ὅσα θὰ μοῦ εἴπῃς δὲν μοὶ ἀρέσωσι.

— Ὄχι, ἀναμφιβόλως.

— Ὁμίλησε λοιπόν.

— Ὁ Καζιμὶρ βεβαιοῖ ὅτι ἐξακολουθεῖς νὰ ἐπαναβλέπῃς τὴν κυρίαν Βριὼν ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, καί...

— Καί ; ἠρώτησεν οὗτος μετ' ἐπιμονῆς.

— Μετὰ τοῦ ἰδίου τίτλου ὡς ἄλλοτε, εἶπεν ἡ Θηρεσία ἐρυθριῶσα. Ἀλλά, σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, προσέθεσε ζωηρῶς, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπὶ τοῦ Μαυρικίου, δὲν λαμβάνω ὑπ' οὐδεμίαν ἔποψιν τοὺς ἀνοήτους λόγους τοῦ Καζιμίρ. Ἐὰν τοὺς ἐπίστευον, ἠδυνάμην νὰ σιωπῶ καὶ νὰ κρύπτω τὰ δάκρυά μου ; Ἄχ ! θὰ ἤμην δυστυχεστάτη· δὲν θὰ σοῦ διέφευγε τοῦτο. Ν' ἀμφιβάλλω περὶ τοῦ ἔρωτός σου ; τοῦτο θὰ ἦτο δοκιμασία σκληροτάτη !.. Εὐτυχῶς, ἔχω μεγάλην πίστιν, σοὶ τὸ ὁρκίζομαι. Διὰ ποίαν αἰτίαν θὰ ἠπάτας ἐμέ, ἥτις σὲ ἀγαπῶ μετὰ τόσης τρυφερότητος ;

Καὶ λησμονοῦσα ὅτι ἦτο ἐνδεδυμένη διὰ χορόν, καὶ ὅτι πρὸ ἑνὸς τετάρτου, δὲν θὰ ἐκάθητο ὅπως μὴ τσαλακώσῃ τὰς πτυχὰς τοῦ φορέματός της, ἔτρεξε πρὸς τὸν σύζυγόν της, καὶ θέτουσα ἕνα τῶν βραχιόνων της περὶ τὸν λαιμόν του τῷ ἔλεγε μετὰ τρυφερότητος :

— Δὲν ἔχω δίκαιον, Μαυρίκιε, νὰ μὴ δί-

δω πίστιν εἰς ὅ,τι λέγει ὁ Καζιμίρ; Ἡ καρδία σου δὲν μοῦ ἀνήκει καθ' ὁλοκληρίαν;

— Πρὸς τί ἐρωτᾷς τοῦτο, ἐὰν ἀμφιβάλλῃς; παρετήρησεν ὁ Μαυρίκιος μετὰ γλυκύτητος.

— Ἔχεις δίκαιον, δὲν θὰ σοῦ τὸ ἐπαναλάβω πλέον, θὰ ἦτο ὕβρις δι' ἐσέ. Θέλω νὰ ἔχω εἰς σὲ τυφλὴν πίστιν, τυφλήν, ἀκούεις;... Ὅσον δὲ διὰ τὸν Καζιμὶρ ἐὰν τὸν συναντήσω ἀπόψε, θὰ τοῦ ὁμιλήσω τοιουτοτρόπως ὥστε νὰ μὴν ἐπαναρχίσῃ πλέον τὴν ἄνοστον φλυαρίαν του.

— Θὰ εὐαρεστηθῇς συγχρόνως νὰ τοῦ εἴπῃς, ἐπανέλαβεν ὁ Μαυρίκιος μετὰ σταθερότητος, ὅτι δὲν ἐννοῶ νὰ δέχωμαι εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἢ φίλους ἀληθεῖς· ἐπειδὴ δὲ δὲν φαίνεται νὰ εἶνε τοιοῦτος οὔτε πρὸς σὲ οὔτε πρὸς ἐμέ, δὲν τὸν ὑποχρεῶ νὰ ἔρχηται τόσον συχνὰ νὰ μᾶς βλέπῃ.

— Δὲν θέλω λείψει, εἶπεν ἐκείνη τείνουσα πρὸς τὸν Μαυρίκιον τὸ μέτωπόν της, ὅπερ ἐκεῖνος τότε ἠσπάσθη.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θαλαμηπόλος εἰσελθοῦσα εἶπεν ὅτι ἡ ἅμαξα ἀνέμενεν εἰς τὴν θύραν.

— Ἄς μεταβῶμεν, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, εἶνε πλέον καιρός.

ΙΓ'

Ἀτελεύτητος σειρὰ ἁμαξῶν ἔφθανε μέχρι τῆς ὁδοῦ Ἐλδέρ. Πάντες οἱ κάτοικοι τῆς συνοικίας συνωθοῦντο ἔμπροσθεν τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, ὅπως ἀπολαύσωσι τοῦ ὡραίου θεάματος τῆς παρελάσεως τῶν κομψῶν ἐνδυμασιῶν καὶ τῶν ὡραίων προσώπων. Ἡ κλίμαξ ἦτο ἐστολισμένη δι' ἀνθέων· ἡ κλίμαξ αὕτη ὡδήγει εἰς εὐρὺν ἀντιθάλαμον, διερχόμενός τις δὲ αὐτόν, ἔφθανεν εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ χοροῦ, καὶ εἰς στοὰν προωρισμένην διὰ τοὺς θεατάς.

Οὐδὲν θελκτικώτερον τῶν ἐν ταῖς αἰθούσαις διδομένων παραστάσεων μετὰ τόσης λαμπρότητος. Αἰσθάνεταί τις τότε ζωηροτάτην εὐχαρίστησιν βλέπων ἀνερχόμενον ἐπὶ τῆς σκηνῆς γνωστὸν καὶ συμπαθὲς αὐτῷ πρόσωπον. Αἱ γυναῖκες κάθηνται πλησίον ἀλλήλων καὶ οὐδεὶς ἀνὴρ τὰς χωρίζει. Τὸ μέλαν ἔνδυμα δὲν ἔρχεται νὰ καταστρέψῃ τὴν ἁρμονίαν τῶν πολυποικίλων χρωμάτων. Οὐδεμία καφαλὴ φαιὰ ἢ φαλακρὰ φαίνεται ἐν τῷ ὡραίῳ ἐκείνῳ θεάματι· βλέπει τις ἐκεῖ μελανὰς κόμας ἀποστιλβούσας ὡς ἔβενος καὶ λαμπούσας τοιαύτας ξανθάς, βλέπει τις λαιμοὺς θελκτικούς, μακρούς, λιγυρούς, κεκλιμμένους μετὰ χάριτος, πλήρεις νωχελείας καὶ ποιήσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἄλλους βραχυτέρους, ἰσχυροτέρους, οὗτοι δὲ προδιαθέτουσιν εἰς ρεμβασμοὺς ὡς οἱ πρῶτοι, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ προσκολλῶνται εἰς αὐτοὺς καὶ ἡ σκέψις πλανᾶται. Οἱ δὲ πολύτιμοι λίθοι ἀκτινοβολοῦσιν ἐν τῷ μέσῳ τοσούτων ἀπλέτων φώτων.

Ὁ ἱππότης καὶ ὁ κόμης ἀφιχθέντες ἐκ τῶν πρώτων ἀπήλαυσαν ἐπί τινα χρόνον τοῦ θεάματος ἐκείνου. Ἀλλ' ἐὰν οἱ ὀφθαλμοί των ηὐχαριστοῦντο, αἱ κνῆμαί των ἐκουράζοντο. Διότι ὅταν ὥραν σχεδὸν ἵσταταί τις ὄρθιος δὲν εὐχαριστεῖται τόσον. Διὰ τοῦτο οἱ δύο φίλοι δὲν ἤργησαν νὰ εὕρωσι καταφύγιον ὅπως ἀναπαυθῶσι. Ἐνεθυμήθησαν πάραυτα ὅτι αἴθουσα ἰδιαιτέρα εἶχε προορισθῆ διὰ τὰς προστάτιδας τοῦ χοροῦ, διὰ τοὺς φίλους των καὶ ὀλίγους προνομιούχους.

Εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην μεταβάντες εὗρον τὴν ἡσυχίαν των.

— Οὔφ! τί λέγετε; ἔκραξεν ὁ ἱππότης πίπτων σχεδὸν ἐφ' ἑνὸς ἀνακλίντρου.

— Λέγω ὅτι ἐδῶ εἶμαι καλλίτερα, ὀλίγην ὥραν ἀκόμη ἐὰν ἐμένομεν, ἐκεῖ βεβαίως θὰ ἐλιποθύμουν.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἐσκέφθην.

— Ἐπράξαμεν πολὺ ἄσχημα νὰ μὴ μείνωμεν, διότι διὰ τῆς λιποθυμίας μας ἠθέλομεν παρέξει ἀρκετὴν διασκέδασιν.

— Πραγματικῶς, θὰ ἔστρεφόν τινες πρὸς τὸ μέρος μας.

— Οἱ γείτονές μας θὰ μᾶς ἔκαμνον θέσιν.

— Πιθανόν δέ, σύζυγος τραπεζίτου τινος συγκινουμένη ἐκ τῆς δυσχεροῦς καταστάσεως νὰ ἤρχετο πρὸς βοήθειάν μου, εἶπεν ὁ κόμης.

— Μὲ τὰς ὡραίας ἐκείνας ὡμοπλάτας, ἐξηκολούθησεν ὁ ἱππότης. Εἰς τὴν τιμήν μου, κόμη, ἐὰν ἤμην κατὰ εἴκοσι ἔτη νεώτερος δὲν θὰ ἐδίσταζον ποσῶς. Ὡς βλέπετε, τὸ νὰ λιποθυμῇ τις ὅταν πρέπῃ, καὶ τοῦτο ἀπαιτεῖ ἐπιτηδειότητα. Ἐνθυμεῖσθε τὴν κυρίαν Κουλάνζ, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὁποίας τὴν καθίστων ἄλλοτε τόσον περίλαμπρον, ὀφθαλμοὶ οὓς βλέπων τις ἐγίνετο ἔξαλλος;

— Πραγματικῶς, νομίζω ὅτι τοὺς βλέπω ἀκόμη, ἀνέκραξεν ὁ κόμης ἐνθουσιωδῶς.

— Ἔ! λοιπόν, ἂν καὶ δὲν ἦτο τόσον ὡραία, καὶ ἔζησεν ἐν τῷ μέσῳ ἀμφιβόλου κόσμου, μοῦ ἐπῆλθεν ἡμέραν τινὰ ἡ ἰδέα νὰ τῆς γίνω ἀρεστός. Μάλιστα, ἐντίμως σοῦ λέγω ὅτι μοῦ ἤρεσκε μεγάλως νὰ λέγωσι: Γνωρίζετε τὰ νέα, ὁ ἱππότης εἶνε ὁ εὐνοούμενος τῆς κυρίας Κουλάνζ.

— Τοῦτο ἦτο κολακευτικόν.

— Κολακευτικώτατον... πάντοτε ὁσάκις τὴν συνήντων, οἱ ὀφθαλμοί της οὔτε μὲ παρετήρουν κἄν.

» Ἐσπέραν τινὰ εἰς χορὸν τρίτης τάξεως, ὡς τοὺς ἐκάλουν εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχήν, ὅπου ἡ ὀνομασία τοῦ κάτω κόσμου δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀνακαλυφθῆ, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ διεγείρω τὸ ἐνδιαφέρον της, καὶ πνιγμένος ἐκ τῆς θερμότητος, ἐκβάλλω κραυγήν, καὶ πίπτω εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κυρίας Κουλάνζ, πλησίον τῆς ὁποίας εἶχον φροντίσει νὰ τοποθετηθῶ. Ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα, τρέχουσιν ἀμέσως, μοὶ δίδουσι ὄξος ν' ἀναπνεύσω, μοῦ ῥίπτουσιν εἰς τὸ πρόσωπον ὕδωρ, βρέχεται συγχρόνως καὶ τὸ φόρεμα τῆς γειτονός μου, τῆς ἁρπάζουσι τὸ μανδύλιον ὅπως μοῦ τρίψωσι τοὺς κροτάφους, ἐκείνη δὲ ὑποχρεοῦται νὰ ὑποφέρῃ πάντα ταῦτα. Τὴν ἑπομένην ὤφειλον βεβαίως νὰ μεταβῶ παρ' αὐτῇ ὅπως τῆς ζητήσω συγγνώμην· ἔσπευσα νὰ τὸ πράξω καί...

— Καί, ἐξηκολούθησεν ὁ ἱππότης, ἡ ἐπίσκεψις αὕτη διήρκεσε δεκαοκτὼ μῆνας, τὸ ἐνθυμοῦμαι θαυμάσια.

— Ἄ! κόμη, μὴ μοῦ ὁμιλεῖτε περὶ τούτου. Δὲν ἔπρεπε νὰ δίδω τόσην πίστιν εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, τὴν ἔχουσαν τόσον μεγάλους ὀφθαλμούς. Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι οἱ ὀφθαλμοί της ἐχρησίμευον νὰ βλέπῃ καλλίτερον, τοὐναντίον δὲν τοὺς μετεχειρίζετο ἢ νὰ κλαίῃ. Εἰς τὴν ἐλαχίστην αἰτίαν, ἀνελύετο εἰς δάκρυα. Ὡμοίαζε μὲ νιφοστοιβάδα, μὲ πλημμύραν. Ἐάν, κατὰ δυστυχίαν, ἐνώπιον της ἐφερόμην εὐγενὴς πρὸς ἑτέραν γυναῖκα ἠδύνατο νὰ ὑγράνῃ τρία μανδύλια. Ἐὰν μὲ ἀπιστοῦντα, ἡ ὀργή της ἦτο τρομερά. Ἤθελον νὰ προφυλάξω τοὺς συμπολίτας μου ἀπὸ τοιαύτην συμφοράν, καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθην ὅτι μὲ διεδέχθη ἕτερός τις ... ἀδιάβροχος πλέον ἔφυγον διὰ κλίματα ὀλιγώτερον ὑγρά.

— Καὶ τί ἀπέγεινεν ἡ ὡραία αὕτη πολύδακρυς;

— Ζῇ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ καὶ κατασκευάζει γλυκίσματα. Αὕτη εἶνε ἡ τιμωρία της καί ... ἡ ἰδική μου.

Ἐνῷ οἱ δύο φίλοι συνωμίλουν περὶ τῶν παλαιῶν των ἀναμνήσεων, ἡ παράστασις εἶχε τελειώσει, καὶ ἡ μικρὰ αἴθουσα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπληροῦτο.

Ὁ Καζιμίρ, ἀντὶ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν μόλις ἀρχίσαντα χορόν, εἶχε καταφύγει εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην.

Περιεπάτει ἐκεῖ, πρὸ μικροῦ, ὅταν αἴφνης διέκρινε τὴν Θηρεσίαν, ἥτις, ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τῆς προστάτιδος κυρίας, ἀπελάμβανεν ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ἀπολύτου ἡσυχίας.

— Πῶς! ἀγαπητὴ ἐξαδέλφη, τῇ εἶπε καθήμενος παρ' αὐτῇ, ὁ πιστὸς Μαυρίκιος δὲν εἶνε πλησίον σας;

— Μετέβη νὰ συνομιλήσῃ μετά τινος φίλου του, ἐνῷ ἐγὼ ἐχόρευον, ἀπεκρίθη ἡ Θηρεσία δι' ὕφους, ὅπερ προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἀδιάφορον, καὶ μοὶ ἔδωσε συνέντευξιν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ εἶνε εὐκολώτερον νὰ μ' ἐπανεύρῃ.

— Ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ Καζιμίρ, ὁ καιρὸς προμηνύει καταιγίδα, ἔχετε τὰ νεῦρά σας, ἐξαδέλφη μου.

— Πιθανόν.

— Τί σᾶς ἔκαμον, τί ἔχετε;

— Τί ἔχω; εἶμαι θυμωμένη ἐναντίον σας;

— Ἐναντίον μου! ὕψιστε Θεέ! Ἀλλὰ εἰς τί ἔπταισα;

— Ἐξ αἰτίας σας, ὁ Μαυρίκιος δείκνυται πρός με σκυθρωπὸς καὶ ὁ χορὸς οὗτος εἰς ὃν ἤλπιζον τόσον πολὺ νὰ διασκεδάσω, μοὶ ἐφάνη λυπηρότατος.

— Ὁ Μαυρίκιος φαίνεται σκυθρωπός, τοῦτο εἶνε σοβαρόν. Θὰ μέμφεται τότε ἑαυτὸν διὰ παράπτωμά τι. Γενικὸς κανών: ὅταν τις εἶνε σκυθρωπός, τοῦτο σημαίνει ὅτι εἶνε ἔνοχος. Μήπως πρόκειται διὰ τὴν περίφημον κόμησσαν Βριών;

— Πράγματι, ἀπεκρίθη ἡ Θηρεσία.

— Ὁ Μαυρίκιος θὰ ἠρνήθη τὴν γνωριμίαν της.

— Ἀπατᾶσθε, ὁ Μαυρίκιος ὁμολογεῖ ὅτι γνωρίζει τὴν κυρίαν Βριών, ἀλλὰ δὲν συνδέεται μετ' αὐτῆς διὰ τῆς σχέσεως, δι' ἧς μοὶ εἴπατε.

— Ἐγὼ οὐδὲν τοιοῦτο σᾶς εἶπα, ἔκραξεν ὁ Καζιμίρ, ὁ σύζυγός σας εἶνε ἕνας ἅγιος.

— Τότε, σᾶς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Θηρεσία, ἥτις ἐνεθυμήθη τὰς παραγγελίας τοῦ συζύγου της, νὰ μὴ διαδίδετε εἰς βάρος του πράγματα ὅμοια μὲ ὅσα μοὶ εἴπατε.

— Σοβαρῶς ὁμιλεῖτε ; ἠρώτησεν ὁ Καζιμίρ.

— Σοβαρώτατα.

— Λαμβάνετε λοιπὸν ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν τὰς ἀνοησίας ἃς σᾶς εἶπον ;

— Καλεῖτε ταῦτα ἀνοησίας ὑμεῖς, εἰς σύζυγος ν' ἀπιστῇ πρὸς τὴν σύζυγόν του! ἀπεκρίθη ἡ Θηρεσία ἀφελῶς.

— Καθημερινῶς βλέπει τις τοῦτο, ἀπεκρίθη ὁ Καζιμίρ. Πόσον εἶσθε ἄπειρος, ἐξαδέλφη μου! ἐξηκολούθησε παρατηρῶν αὐτὴν μετ' οἴκτου. Ἐὰν αἱ ὕπανδροι γυναῖκες καθίσταντο δυστυχεῖς διὰ τόσον μηδαμινὰ πράγματα, θὰ συνέβαινον δύο ἢ τρεῖς αὐτοκτονίαι εἰς ἑκάστην οἰκογένειαν. Ἀλλ' εὐτυχῶς αἱ περισσότεραι γυναῖκες συμβιβάζουσι τὰ πράγματα, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ἔχουσι τὴν τέχνην, νὰ μὴ καθίστανται ἀντικείμενον εἰρωνείας εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐνόμισα ὅτι εἶχον τὸ καθῆκον λόγῳ συγγενείας νὰ σᾶς δώσω μερικὰς πληροφορίας. Ἤλπιζον μάλιστα ὅτι τοῦτο θὰ σᾶς ηὐχαρίστει ὡς . . . καὶ τὸν Μαυρίκιον.

— Τόσῳ πολὺ τὸν ηὐχαρίστησε τοῦτο, ἐπανέλαβεν ἡ Θηρεσία, ὥστε μ' ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς εἴπω...

— Τῷ εἴπιτε λοιπὸν ὅτι ἐγὼ σᾶς ἐπληροφόρησα περὶ πάντων τούτων ; διέκοψε ζωηρῶς ὁ Καζιμίρ.

— Ἠδυνάμην νὰ πράξω ἀλλέως ; Μὲ ἠρώτησε καὶ ἐγὼ οὐδὲν ἀποκρύπτω ἀπὸ τὸν σύζυγόν μου.

Ὁ Καζιμὶρ προφανῶς ὀργισθείς, ἐδάγκασε τὰ χείλη του καὶ ἐπανέλαβεν :

— Ἄ ! τοιουτοτρόπως λοιπὸν ἀναγνωρίζετε τὰς γινομένας χάριτας ; Θαυμάσια, ἐξαδέλφη μου, ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένω. Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι πρὸ μικροῦ ἀρχίσατε μίαν φράσιν, ἐλέγατε ὅτι ὁ Μαυρίκιος σᾶς ἐπεφόρτισε νά...

— Νὰ σᾶς παρακαλέσω, ἀφοῦ οὔτε πρὸς αὐτόν, οὔτε πρὸς ἐμὲ φέρεσθε ὡς φίλος, νὰ...

— Νά ; ἠρώτησεν ὁ Καζιμίρ.

— Νὰ μᾶς ἐπισκέπτεσθε σπανιώτερον, ἀπεκρίθη αὕτη ἀποφασιστικῶς.

Τὴν φορὰν ταύτην πλέον δὲν ἠδυνήθη ὁ Καζιμὶρ ν' ἀποκρύψῃ τὴν ὀργήν του. Εὑρισκόμενος δὲ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μόνος μετὰ τῆς Θηρεσίας, ἠγέρθη καὶ περιπατῶν μετ' ἀγωνίας :

— Καὶ ἄλλην ἀκόμη ἀποπομπήν ! Ὁ ἀγαπητὸς αὐτὸς Μαυρίκιος ἀκολουθεῖ φαίνεται τὸ παράδειγμα τῆς κυρίας Βριών, ὅταν τις τοὺς ἀπαρέσκει, ταχέως τὸν ἀποπέμπουσι. Παρὰ τῇ κομήσσῃ τὰ διαβατήριά μου τὰ ἔδωκε ὁ βαρῶνος, τώρα ὑμεῖς... Ἄ ! ἐξηκολούθησεν ἀναζωογονούμενος ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ συκοφάντου, ὡς μὲ ἀποκαλοῦσι καὶ χωρὶς νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν τὰς συνεπείας μὲ μεταχειρίζονται δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ! Θὰ τοὺς ἀποδείξω ὅτι ὁ Καζιμὶρ δεικνύει ἐνίοτε τοὺς ὀδόντας... Ἐννοῶ κάλλιστα ὅτι συμφέρει εἰς τὴν κόμησσαν Βριὼν νὰ κάμνῃ εἰς ἐμὲ τὴν σεμνότυφον, ἐν ᾧ μετ' ἄλλων... Δι' ἀθῶαν ὅλως φλυαρίαν, μὲ ἀποπέμπει καὶ μὲ στερῇ τῆς μόνης συγγενοῦς ἣν ἔχω, μὲ θεωρῇ ψεύστην, συκοφάντην... Ἄ ! τοῦτο δὲν τὸ ἀνέχομαι ! Πιθανὸν νὰ εἶμαι ἐλαφρός, φλύαρος, ἃς μὲ ἀποκαλέσωσιν ὅπως θέλουσι, ἀλλ' οὐδένα συκοφαντῶ, καὶ προσέθεσε στρεφόμενος αἴφνης πρὸς τὴν Θηρεσίαν, ἐὰν ἡ κυρία Βριὼν εὑρίσκετο ἐνταῦθα, θὰ ἠδυνάμην νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι ποσῶς δὲν τὴν ἐσυκοφάντησα.

Μόλις εἶχε τελειώσει τὰς λέξεις ταύτας, καὶ μέγας θόρυβος φωνῶν ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν.

Ὁ στρόβιλος εἶχε τελειώσει καὶ αἱ περισσότεραι τῶν προστατίδων κυριῶν μετὰ τῶν συνοδευόντων αὐτάς, μὴ εὑρίσκουσαι θέσιν ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν τοῦ χοροῦ, κατέφευγον εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην αἴθουσαν.

Ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, ὁ Καζιμὶρ διέκρινε τὴν κυρίαν Βριών, ἥτις προυχώρει στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ βαρώνου.

— Ἡ τύχη μ' εὐνοεῖ, ἀνέκραξεν, ἰδοὺ αὕτη !

— Ποία ; ἠρώτησεν ἡ Θηρεσία.

— Ἐκείνη περὶ ἧς ὡμιλοῦμεν, ἡ κόμησσα.

— Ἄ ! εἶπεν ἡ Θηρεσία.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἀμέσως ἐστράφησαν πρὸς τὴν Ἑλένην.

— Οὐδέποτε ἐπίστευον, ἐξηκολούθησεν ὁ Καζιμὶρ πάντοτε ὠργισμένος, ὅτι αὕτη θὰ ἐτόλμα νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν χορὸν τοῦτον, ὅπου ἐγνώριζεν ὅτι θὰ σᾶς συνήντα, ἀλλ' ἀφοῦ ἔλαβε τὴν τόλμην, καὶ ἐγὼ θὰ τολμήσω.

— Τί σκοπεύετε νὰ πράξετε ; εἶπεν ἡ Θηρεσία χαμηλῇ τῇ φωνῇ, καὶ κρατοῦσα τὸν ἐξάδελφόν της.

— Ὦ ! σχεδὸν τίποτε, ἐπανέλαβεν ἐκεῖνος. μὴν ἀνησυχεῖτε. Ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ πολλῶν βλέπω ὅτι ἡ πυρῖτις εἶνε ἕτοιμος... ἀναμένει μόνον νὰ θέσῃ τις πῦρ, ὅπως αὕτη ἀναφλεχθῇ.

[Ἕπεται συνέχεια] Π.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἀλλὰ τίνας ἀξιωματικοὺς θέλετε ; ἠρώτησεν ὁ Δερόδης· νέους ἢ γέροντας ;

— Μόνον νέους, ὑπολοχαγοὺς ἢ λοχαγούς.

— Εἶναι λοιπὸν οἱ ὑπολοχαγοὶ Βονέ, Γκιτώ, Ρενώ, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι ὡς εἴπατε λίαν εὔποροι.

— Καὶ τίς ἐξ αὐτῶν φαίνεται ἔχων καλλίτερον μέλλον ;

— Ὁ Βονὲ ἀναμφισβητήτως.

— Ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶναι ἔγγαμος ὁ κύριος Βονέ;

— Βεβαίως ὄχι· ὑποθέτω ὅμως ὅτι θὰ ἐνυμφεύετο ἂν διὰ τοῦ γάμου ἠδύνατο νὰ μεταβάλῃ θέσιν.

— Τότε λοπὸν ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον θέλω, ἀνέκραξεν ὁ Καφιέ.

Πάραυτα δὲ ὑπέλαβεν :

— Αὐτὸν θέλω, διότι ἔχει μέλλον· ἐννοεῖτε ὅτι δὲν θέλω νὰ διακινδυνεύσω τὸ χρῆμα τῶν πελατῶν μου. Ἂν δι' ἑνὸς δανείου ἐξαγάγωμεν τὸν κύριον Βονὲ ἀπὸ τῆς δυσχεροῦς θέσεως, θὰ δυνηθῇ ἡμέραν τινὰ νυμφευόμενος ἐπικερδῶς νὰ μᾶς ἀποδώσῃ τὴν ὀφειλήν.

Ὁ κύριος Καφιὲ ἠνέωξε τὸ σημειωματάριόν του καὶ ἔγραψε τὸ ὄνομα τοῦ Βονέ.

— Εἶναι ἐκ καλῆς οἰκογενείας; ἠρώτησεν.

— Ἐξ οἰκογενείας χωρικῆς· ὁ πατήρ του εἶναι μυλωθρός.

— Τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε· οἰκογένεια ἔντιμος, αὐτὸ μόνον ζητῶ.

Ὁ Καφιὲ προέφερε τὸ *δὲν σημαίνει τίποτε*, ὡσεὶ ἔλεγεν ὅτι τοῦτο προξενεῖ αὐτῷ εὐχαρίστησιν.

— Καὶ γνωρίζετε πόθεν εἶναι αὐτὴ ἡ οἰκογένεια ; ἠρώτησεν.

— Ἐκ Βανδέ.

— Δὲν ἐνθυμεῖσθε τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου ;

— Ἅγιος Μαρτῖνος τοῦ Ὄρους, νομίζω ἢ ἄλλο τι παρεκκλήσιον.

— Ἔχει ἀδελφούς, ἀδελφάς ;

— Πολλὰ μὲ ἐρωτᾶτε· πῶς διάβολον θέλετε νὰ γνωρίζω τόσα πολλά ! Δὲν γνωρίζω τὴν οἰκογένειαν Βονέ.

Καὶ ὁ Δερόδης διέκοψε τὴν συνδιάλεξιν. Ὁ Καφιὲ ἤρξατο κουραζῶν αὐτόν.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ εἴπητε εἰς τὸν κύριον Βονὲ ὅτι σᾶς ὡμίλησα περὶ αὐτοῦ.

— Μείνετε ἥσυχος.

— Εἶναι ὑπερήφανος καὶ ἐνδέχεται νὰ δυσαρεστηθῇ ὅτι ἀναμιγνύομαι εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ἀφοῦ οὐδέποτε μοὶ ἔδωκε τοιαύτην ἐντολήν.

— Θὰ προσποιηθῶ μάλιστα, ὅτι δὲν σᾶς γνωρίζω, ἂν ἐπιθυμῆτε.

— Τοῦτο μοὶ εἶναι ἀδιάφορον· δὲν θέλω μόνον νὰ ὁμιλήσητε δι' ἐμέ,

— Μείνετε ἥσυχος· θὰ εὕρω μέσον νὰ συνάψω σχέσεις μετὰ τοῦ κυρίου Βονέ.

— Ἀρκεῖ· δὲν θέλω νὰ μάθω ποῖον μέσον θὰ μεταχειρισθῆτε. Χαίρετε, κύριε Καφιέ.

— Ἐπιτρέψατέ μοι πρὶν φύγω νὰ σᾶς ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον.

— Ἀλλ' ἔχετε ἄδικον· σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἀξίζει.

Ἤθελεν ἐν τούτοις ὁ Δερόδης νὰ μάθῃ τὸν σκοπὸν τοῦ Καφιέ. Διὸ ὅτε μετὰ δέκα ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω συνδιαλέξεως συνήντησε τὸν Καφιὲ ἠρώτησεν αὐτόν :

— Πῶς, εἶσθε ἀκόμη εἰς Φεγιάδην, κύριε Καφιέ ;

— Δὲν εἶδα ἀκόμη τὸν κύριον Βονέ. Ἠθέλησα πρὶν παρουσιασθῶ εἰς αὐτὸν νὰ λάβω πληροφορίας τινὰς περὶ τῆς οἰκογενείας του. Ἔγραψα λοιπὸν εἰς Ἅγιον Μαρτῖνον τοῦ Ὄρους καὶ ὑποθέτω ὅτι ἀπόψε ἢ αὔριον τὴν πρωΐαν τὸ βραδύτερον θὰ λάβω τὰς αἰτηθείσας πληροφορίας.

— Λοιπὸν καλὴν ἐπιτυχίαν.

— Σᾶς ὑπερευχαριστῶ.

Β'

Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ Καφιέ, λαβὼν ἐξ Ἁγίου Μαρτίνου τοῦ Ὄρους τὰς αἰτηθείσας πλη-

ροφορίας, ἐπαρουσιάσθη τῷ Βονέ, ἀσχολουμένῃ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὴν μετάφρασίν του.

— Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ πρὸς τὸν ὑπολογαγὸν κύριον Βονέ, εἶπεν ὁ Καφιὲ μετ' ἰδιαζούσης εὐγενείας.

— Μάλιστα, κύριε.

Ὁ Καφιὲ ἔλαβε χάρτην ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ φορέσας διόπτρας ἀνέγνωσεν :

— Ὠνομάζεσθε Ἑρρῖκος Βονὲ καὶ εἶσθε υἱὸς τῆς κυρίας Ροζαλίας-Ἰωάννας-Μεϊλὸν ἀποθανούσης συζύγου τοῦ κυρίου Λουδοβίκου - Βίκτωρος Βονὲ ἤδη μυλωθροῦ εἰς Ἅγιον Μαρτῖνον τοῦ Ὄρους ;...

— Ἀλλά, κύριε, διέκοψεν ὁ Βονέ, πρὶν ἢ μοὶ ἀπευθύνετε τοιαύτας ἐρωτήσεις, δὲν δύνασθε νὰ μοὶ εἴπητε τίς εἶσθε καὶ τίς ὁ σκοπὸς τῆς πρός με ἐλεύσεώς σας ;

— Τ'ὄνομά μου, ἰδοὺ αὐτό, εἶπεν ὁ Καφιὲ τείνων τὸ ἐπισκεπτήριόν του τῷ Βονέ, μετὰ τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῆς κατοικίας μου. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν σκοπὸν τῆς ἐλεύσεώς μου θὰ σᾶς τὸν εἴπω ἀμέσως ἂν θέλετε· ἐν τούτοις ἐστὲ βέβαιος ὅτι εἶναι πρὸς τὸ συμφέρον σας.

Καὶ ἐπανέλαβε τὴν ἀνάγνωσιν :

— Ἡ κυρία μήτηρ σας εἶχε μόνον ἀδελφὸν Ἰωάννην - Ἰάκινθον Μεϊλόν, ἀποθανόντα ἱερέα εἰς Μεβίλ ;

— Ναί.

— Καὶ ὑμεῖς ἐπίσης, κύριε, εἶσθε ὁ μόνος υἱὸς ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ γάμου τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός σας ;

— Εἶχα ἕνα ἀδελφὸν καὶ μίαν ἀδελφὴν ἀποθανόντας εἰς νεαρὰν ἡλικίαν.

— Τέλος εἶσθε ὁ μόνος κληρονόμος τῆς μητρὸς καὶ τοῦ θείου σας ;

— Ὑποθέτω.

— Τοῦτο εἶναι βέβαιον· λοιπόν ! πιθανῶς θὰ κληρονομήσητε οὐκ εὐκαταφρόνητον κληρονομίαν.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ Βονὲ ἠκροᾶτο τῶν ἐρωτήσεων τοῦ Καφιὲ μετὰ καταφανοῦς ἀνυπομονησίας, ἀλλ' ἀκούσας τὴν φρᾶσιν «οὐκ εὐκαταφρόνητον κληρονομίαν» μετέβαλε φυσιογνωμίαν καὶ στάσιν.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ καθήσητε, κύριε Καφιέ, εἶπεν αὐτῷ ἱσταμένῳ ὀρθίῳ.

— Ἠκούσατε ποτὲ νὰ λέγῃ ἡ μήτηρ σας ἢ ὁ θεῖός σας περί τινος Μεϊλὸν (Ἰακίνθου-Ἰωάννου) ἔχοντος τὰ αὐτὰ ὀνόματα τοῦ θείου σας ἀλλά, σημειώσατέ το καλῶς, κατὰ διάφορον τάξιν, ὅστις ἐπεβιβάσθη περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος διὰ Φλωρίδα ;

— Ὄχι, ποτέ.

— Δὲν μὲ ἐκπλήσσει ἡ ἄγνοιά σας· ὁ Μεϊλὸν αὐτὸς (Ἰάκινθος-Ἰωάννης) ἦτο πολὺ κακὸς ἄνθρωπος, κατὰ τὴν νεότητά του τοὐλάχιστον, εἰς δὲ τὰς οἰκογενείας δὲν ὁμιλοῦσιν εὐχαρίστως περὶ τῶν κακῶν· δὲν εἶναι ἀληθές ;

Ὁ Βονὲ ἔνευσε καταφατικῶς.

— Ὁ κακὸς αὐτὸς Μεϊλόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Καφιέ, ὑπῆρξε τυχηρὸς εἰς Ἀμερικήν, ὅπου ἀπέκτησε περιουσίαν. Ἀπέθανεν ἀφήσας μίαν θυγατέρα, ἡ ὁποία ἀπέθανεν ἐπίσης ἄνευ διαθήκης, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τέκνα ἢ κληρονόμους γνωστούς. Ἰδοὺ λοιπὸν μία κληρονομία σχολάζουσα. Τὸ ἐπάγγελμά μου εἶναι νὰ ἀναζητῶ σχολαζούσας κληρονομίας καὶ νὰ ἀνευρίσκω ἐπὶ ἐντίμῳ ἀμοιβῇ, τόσον ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, κληρονόμους ἱκανοὺς νὰ καταλάβωσι τὰς κληρονομίας ταύτας, τῶν ὁποίων ἄνευ ἐμοῦ θὰ ἠγνόουν τὴν ὕπαρξιν. Ἐν τῇ προκειμένῃ περιστάσει τοῦ Μεϊλὸν αἱ ἀναζητήσεις μου ὑπῆρξαν μακραὶ καὶ δυσχερεῖς· ἀλλ' ἐπὶ τέλους συνέλεξα ἀσφαλεῖς πληροφορίας περὶ αὐτοῦ τοῦ Μεϊλὸν ἀποθανόντος εἰς Μεβίλ, καὶ ἰδοὺ ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς ἵνα σᾶς προσφέρω τὰς ὑπηρεσίας μου.

Ὁ Βονὲ ἠκροάθη τῆς ἀνωτέρω διηγήσεως χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ν' ἀμφιβάλῃ περὶ τῆς ἀληθείας αὐτῆς. Διατί νὰ μὴ εἶναι ἀληθές ; Δὲν ἔβλεπε ποῖον συμφέρον εἶχεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος διὰ νὰ τὸν ἀπατήσῃ.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐγεννῶντο ἐν αὐτῷ ἀμφιβολίαι τινὲς ὁ Καφιὲ διεσκέδασεν αὐτὰς διὰ τῶν ἑξῆς λόγων του :

— Ὡς παρατηρεῖτε, κύριε, προέβην μετὰ πάσης εἰλικρινείας, ἄνευ προφυλάξεων, ἄνευ ὑστεροβουλίας ὅπως δέον νὰ πράτῃ πᾶς τις ἔχων νὰ διαπραγματευθῇ ὑπόθεσιν μετὰ Γάλλου ἀξιωματικοῦ.

Βεβαίως ὁ λαλῶν ἦν εὐγενής. Ὁ Βονὲ ὑπεκλίθη.

— Εἰς οἷον δήποτε ἄλλον δὲν θὰ ἔδιδα πάσας ταύτας τὰς πληροφορίας, θὰ ἤμην μᾶλλον ἐπιφυλακτικὸς ὡς πράττουσι παντες οἱ συνάδελφοί μου καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς τὰς συνήθεις περιστάσεις. Δυστυχῶς δὲ δὲν εἶναι σπάνιοι οἱ κληρονόμοι, οἵτινες, ἀφοῦ καταλάβσι τὴν κληρονομίαν, ἀποστεροῦσι τὸν μεσάζοντα τῆς δικαίας αὐτοῦ ἀμοιβῆς. Μὲ ἕνα Γάλλον ἀξιωματικὸν ὅμως ἡ τοιαύτη ἐπιφυλακτικότης θὰ ἦτο ὕβρις.

Καὶ ὁ Καφιὲ προσέκλινεν ἐπίσης μεθ' ὃ ἐξηκολούθησε :

— Νομίζω ὅτι δυνάμεθα ἤδη νὰ προσδιορίσωμεν τὰ ποσοστά μου.

— Οὐδὲν δικαιότερον.

— Ἂν εὐαρεστῆσθε δυνάμεθα νὰ συνάψωμεν συμφωνίαν, τὴν ὁποίαν παρεσκεύασα ἤδη.

Καὶ ὁ Καφιὲ ἐπαρουσίασε τῷ Βονὲ συμφωνίαν, δι' ἧς θὰ ἐλάμβανεν ὀκτὼ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῆς κληρονομίας, διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ τὰς δαπάνας του.

— Καὶ ἐδαπάνησα ἀρκετὰ μέχρι τοῦδε καὶ ἐκοπίασα ὄχι ὀλίγον.

— Ἀλλ' εἰς πόσον ἀνέρχεται ἡ κληρονομία ; διέκοψεν ὁ Βονὲ ἀνυπομονῶν.

— Εἰς τρία ἑκατομμύρια καὶ πλέον.

Ὁ Βονὲ κατεπλάγη.

— Δυστυχῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ Καφιέ, δὲν πιστεύω νὰ λάβωμεν πλέον τῶν δύο ἑκατομμυρίων ἢ χιλίας πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων. Θὰ εὕρωμεν πολλὰς δυσκολίας καὶ ἡ κατοχὴ τῆς κληρονομίας δύναται νὰ βραδύνῃ.

— Τί ἐννοεῖτε νὰ βραδύνῃ ; ἠρώτησεν ὁ Βονέ, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει ἤδη ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰς χιλίας πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων.

— Μῆνας τινάς, ἓν ἔτος ἴσως. Εἰξεύρετε πόσας διοιχερείας ἀπαντᾷ τις εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἄλλως τε, σᾶς ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἔχω ἔτι ὅλα τὰ ἔγγραφα, τὰ βεβαιοῦντα ὅτι ὑμεῖς μόνος ἔχετε δικαίωμα ἐπὶ τῆς κληρονομίας.

Ὁμιλῶν ὁ Καφιὲ παρετήρει τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων του ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Βονέ. Αἱ τελευταῖαι λέξεις του προσεκάλεσαν καταφανῆ δυσαρέσκειαν, ἥτις δὲν τῷ διέφυγε.

[Ἕπεται συνέχεια]. Κ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

— Κ. Ἀν. Φρ. Πάτρας. Συνδρομή σας ἐλήφθη. — κ. Π. Σιδ. Πάτρας. Ἀπεστάλησαν διὰ ταχ. δέματος. —κ. Φ. Φ. Μελιγαλᾶ. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Ἀποροῦμεν πῶς συμβαίνουσι αἱ καθυστερήσεις, ἀφοῦ τὸ φύλλον ἀποστέλλεται τακτικώτατα. Συνδ. δρ. 15. — κ. Α. Ζ. Βέλτσας. Ἐγράψαμεν.—κ. Ἀντ. Ζ. Δ. Χαλκίδα. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Βιβλία, φύλλα καὶ ἀπόδειξις ἀπεστάλησαν. Μᾶς ὀφείλετε δρ. 1.50.—κ. Ν. Κ. Χαλκίδα. Δὲν ὑπάρχουσι.—κυρίαν Περ. Γ. Ἐνταῦθα. Ἐλήφθη ἀντίτιμον διετοῦς συνδρομῆς σας. Τὸ φύλλον θ' ἀποστέλληται ἐνταῦθα.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ Αἱ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ.

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὁδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

Διδασκαλία δωρεάν.

Ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἐπισκευὴ δωρεάν.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΟ
ΛΟΥΒΡ

125 Ὁδὸς Αἰόλου 125.

Ἐκομέσθησαν

Λάμπαι, Πολυέλαιοι, μεγάλη συλλογὴ **κρυσταλλίνων σκευῶν**, μεγάλη συλλογὴ **σκευῶν ἐκ Πορσελάνης καὶ Φαΐάνς**. πλουσία συλλογὴ **κομψοτεχνημάτων. — Μαχαιροπήρουνα, σύνολα τεῖου, σύνολα τραπέζης** — Τιμαὶ ὡρισμέναι.

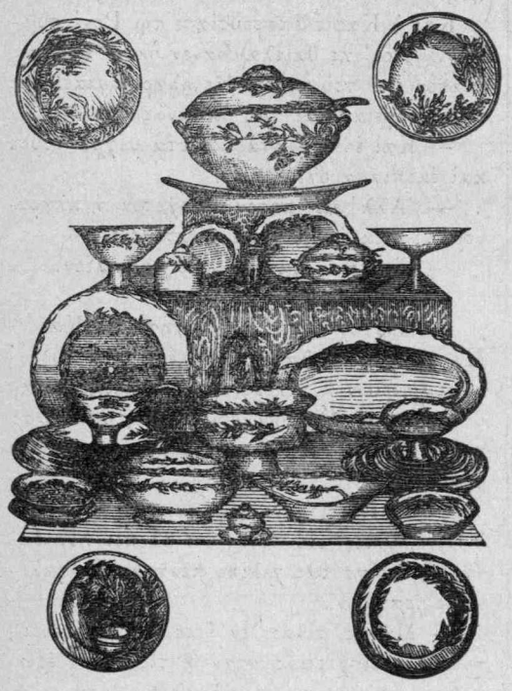

GRAND MAGASIN
LE LOUVRE

125 *Rue d' Éole* 125.

On a apporté

Lustres, grand choix de **vase de cristal,** grand assortiment **d' article en Porcelaine et en Faience,** riche collection **d' articles de luxe.—Service de table. — Services a thé.** — *Prix Fixe.*

Bazar de la Havane

ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Πλατεῖα Ὁμονοίας. Οἰκία Πάγκα, καὶ Ὁδὸς Σταδίου, οἰκία Καλλιγᾶ.

ΚΑΠΝΑ Ἀγρινίου, Λαμίας, Θεσσαλίας, Τουρκίας—Γενιτζέ.

ΣΙΓΑΡΕΤΑ Γενιζὲ (Αἰγύπτου) ἑκάστη χιλιὰς φράγκα 40. Μὲ δοκιμήν.

ΠΟΥΡΑ Ὀλλανδίας, Γερμανίας, Ἀθάνας εἰς κουτία καὶ λιανικῶς **ΣΙΓΑΡΑ**

Παρισίων καὶ Βιέννης ἐκ Κεχριμπαρίου, καὶ διάφοροι ἄλλαι **ΠΙΠΑΙ**

Τιμαὶ συγκαταβατικαί.

Τὸ **Bazar de la Havane** ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν ΤΣΙΓΑΡΕΤΩΝ **λιανικῶς** διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικόν, οἱαδήποτε χώρας Εὐρώπης καὶ Τουρκίας, τὴν ἀποστολὴν δεμάτων **χονδρικῶς**.

Ἡ τριακονταετὴς ἐργασία καὶ πεῖρα τοῦ καταστηματάρχου καὶ κατασκευαστοῦ κ. Ἀγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις καὶ ἐγγύησις ὅτι μόνον εἰς τὸ **Bazar de la Havane** δύναται τις νὰ εὕρῃ τὰ περιφημότερα Ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ καπνά, διότι ὅλα τα εἴδη τῶν καπνῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἐκλέγονται καὶ συμμιγνύονται μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ τέχνης ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. Ἀγγελίδου, καὶ ἑπομένως εἶνε τὰ μόνα καπνά,—πρὸ πάντων τὰ **Ἑλληνικά**—τὰ ὁποῖα ἔχουν γεῦσιν ἐξαισίαν καὶ γλυκυτάτην. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ καπνίσῃ σιγάρον φυσικῶς εὐώδες—ἰδίως ἑλληνικὸν—καὶ ὄχι τεχνικῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας (Ἀγιασελούκ), ἂς ἀγοράζῃ σιγάρα μόνον ἀπὸ τὸ

Bazar de la Havane

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ
Δ. ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

79. — Ὁδὸς Αἰόλου — 79.

Ἐπισκευάζονται ὡρολόγια ἐντελέστατα καὶ λίαν κανονικῶς ἐργαζόμενα ὁσονδήποτε ἐφθαρμένα καὶ ἂν ἦνε, μετ' ἐγγυήσεως. Πωλοῦνται

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΝΙΚΕΛ

χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ. Ἀγοράζετε ὡρολόγιον Νίκελ τῆς τσέπης ἐγγυημένον νὰ ἐργάζεται κανονικῶς

ΜΕ **17** ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ

ΕΓΕΡΤΗΡΙΑ διάφορα μὲ μουσικὴν δρ. 9—25. Δέχεται καὶ παραγγελίας ΧΡΥΣΑΦΙΚΩΝ. Εἰδήμων τεχνίτης τοῦ Κα[ματος ἐργάζεται αὐτά. 15

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ» πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ
Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.

Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φωκόλ, κομβίων, χειροκτίων, μπαστουνίων, ὀμβρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. **Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.**

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁδὸς Σταδίου 63. Βιάντο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλβαζία, Νέκταρ, Βορδώ, Ζαμάϊκα. Οἶνοι κοινοὶ πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὀκᾶν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἤτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἰατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παίδων ἐν τῷ Ε.Πανεπιστημίῳ, μετὰ 21 εἰκόνων. Ἀδετον δρ. 3. 50, χρυσόδ. 4. 50.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ δεχόμεθα εἰς λίαν συγκαταβατικὰς τιμάς.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν.	6.20π	8.20*	11.50π	—	Ὀλύμπια	ἀν.	8.30π	—	1.50μ	5.05μ
Ἀθῆναι	»	7.00	9.00	12.30	—	Πύργος	ἄφ.	925.	—	2.45	6.00
Κόρινθος	ἄφ.	9.58	12.12	3.22	—		ἀν.	—	7.00π	3.10	4.25μ
	ἀν.	10.18	9.20π	3.35	4.30μ	Λεχαινὰ	ἄφ.	—	8·47	4.39	6.35
Ξυλόκασ.	ἄφ.	11.16	10.54	4.33	6.04		ἀν.	—	8.53	4.44	6.40π
Ἀκράτα	ἄφ.	12.26	—	5.29	7.25	Πάτραι	ἄφ.	—	11.00	7.05	9.15
	ἀν.	12.28	5,45π	5.30	3.30μ		ἀν.	7.45π	12.10	8.50π	3.00μ
Αἴγιον	ἄφ.	1.29	7.03	6.20	4.45	Αἴγιον	ἀν.	9.12	1.30	10,25	5.15
Πάτραι	ἄφ.	3.10	9.05	7.40	6.45	Ἀκράτα	ἄφ.	10.04	2.20	11.40	6.35
	ἀν.	3.40	7.15π	4.05μ	—		ἀν.	10.08	2.25	6.00π	—
Λεχαινὰ	ἄφ.	5.41	9.48	7.00	—	Ξυλόκασ	ἀν.	11.17	3.20	7.16	11.30
	ἀν.	5.46	9.54	6.45π	—	Κόρινθος	ἄφ.	12.14	4.18	8.50	1.05
Πύργος	ἄφ.	7.35	11.45	9.00	—		ἀν.	12.34	4.32		2.30*
	ἀν.	7.15π	12.00		4.00	Ἀθῆναι	ἄφ.	3.40	7.30		5.50
Ὀλύμπια	ἄφ.	8.10	12.55		4.55	Πειραιεὺς	ἄφ.	4.15	8.00		6.25

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	8.35π (1)	12.30μ	Τρίπολις	ἀν. 8.45π	12.45μ (2)
Ἄργος	11.25	3.08	**Ναύπλιον**	ἀν. 11.10	4.
Ναύπλιον	12.15	3.50	Ἄργος	ἀν. 11.55	4.40
Τρίπολις	4.00	6.40	Κόρινθος	ἀν. 1.15	7.15

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.20	—	6.15	Λουτρὰ	—	—	—	1.45
Βαρθολομ.	7.35	10.40	2.30	6.30	Κυλλήνη	—	8.10	11.15	3.05
Κυλλήνη	8.00	11,05	2.55	—	Βαρθολομ.	6.30	8.43	11.42	3.40
Λουτρὰ	—	12.25	—	—	Καβάσιλα	6.45	8.58	—	3.55

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλλων Ἄργους Ναυπλίου ἓξ ἁμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι, Ὁδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιοτήτων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μη.—Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος.—Τιμαὶ μέτριαι.

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς φιάλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῇ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρόμων Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακωτῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἑκάστην ἐπιστρεφομένην καινὴν φιάλην ἀποδίδονται λεπτὰ 15. 7

Hebe's

Hebe's Hair Restorer Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν.

Hebe's Δὲν εἶνε βαφή, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιὰν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν.

Hebe's Οὐδεμίαν ἐπιβλαβῆ οὐσίαν περιέχει.

Hebe's **Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίνῳ**

Hebe's Εὑρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης», ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ τιμᾶται ἑκάστη φιάλη δραχμὰς ὀκτώ. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)

hebe's hair restorer

ΠΟΥΔΡΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ τῆς Κυρίας ΒΙΒΒΑΡΔΗ ἀρίστη, βραβευθεῖσα εἰς τὰς Ἐκθέσεις Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων, εἰς κουτία, καὶ τιμώμενον ἕκαστον δραχμῆς 1, πωλεῖται εἰς τὸ κουρεῖον ΑΨΕ-ΣΒΥΣΕ, παρὰ τὴν πλατεῖαν Ὁμονοίας.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ ΓΝΗΣΙΟΙ εὑρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. **Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ** πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὀκᾶν.

Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὅλων τῶν ἐπιδορπείων Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἁπλῆ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων. Ὁδὸς Μουσῶν, 11. 8